

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **Zuzana C.**, bytem xxx, xxx, zastoupená Mgr. Robertem Cholenským, advokátem se sídlem v Brně, Bolzanova 5, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Advokátní kancelář Němec, Bláha & Navrátilová s.r.o., se sídlem 1. pluku 206/7, Praha 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 1.12.2010, č.j. 58804/2010-7/PRO

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 1. 12. 2010 č. j. 58804/2010-7/PRO se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 30.150 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Roberta Cholenského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 1. 12. 2010, č. j. 58804/2010-7/PRO, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 13. 10. 2010, č.j. 58804/2010-3/PRO o odmítnutí žádosti žalobkyně ze dne 5. 10. 2010 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

V žalobě žalobkyně uvedla, že požádala o poskytnutí informace, a to „kompletní právní analýzy, kterou si Ministerstvo zdravotnictví nechalo zpracovat ohledně možné právní

odpovědnosti rodičů za újmu způsobenou dítěti v souvislosti s plánovaným porodem doma“, tato žádost byla odmítnuta s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně má za to, že uvedené právní ustanovení chrání správní orgány pouze před nutností poskytovat informace, které dosud nemají, nikoli však ty, se kterými již disponují. Vyplývá to jednak z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým bylo ustanovením § 2 odst. 4 do zákona č. 106/1999 Sb. vloženo, vyplývá to i z judikatury k danému ustanovení. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2010 sp. zn. 1 As 28/2010. Podle uvedeného rozsudku dotazem na názor ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je žádost směřující ke zjištění názoru povinného na žadatelem formulovaný předmět dotazu, aniž by byl výsledkem nebo podkladem činnosti povinného. Právní analýza, o kterou žalobkyně požádala, je podkladem pro činnost povinného subjektu, což je zřejmé i z napadeného rozhodnutí. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se vztahuje na informace, které dosud nevznikly, nikoliv na ty již vzniklé. Obdobný závěr vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kde se výslovně uvádí, že povinný subjekt nemůže být nucen na základě své informační povinnosti k vypracování určitých materiálů, pokud však již určitý dokument vypracoval, má tedy informace k dispozici, je povinen je poskytnout. Žalobkyně nežadá o vypracování analýzy, pouze o poskytnutí dokumentu, který již ministerstvo má k dispozici. Žalobkyně nepožadovala na ministerstvu jeho právní názor či hodnocení v konkrétní právní kauze, nežádala ani o poskytnutí právní pomoci, požadovala jen poskytnutí nezávislé analýzy, kterou si ministerstvo nechalo zpracovat jako podkladový materiál, resp. pracovní nástroj pro svoji činnost. Osoby, kterých se analýza týká, by měly mít právo dozvědět se, jaké právní následky mohou být spojeny s jejich volbou a jednáním, zejména jestliže takovými informacemi disponuje veřejný orgán. Požadovaná právní analýza byla zpracována externím subjektem při použití peněžních prostředků z veřejných zdrojů, veřejnost má legitimní zájem na kontrole nakládání s těmito prostředky. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 13. 10. 2010 zrušil a žalobkyni nahradil náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobkyní uváděná argumentace, že ministerstvo odmítlo poskytnout informaci z titulu, že se jedná o podklad, je nesprávnou interpretací názoru žalovaného. Žalovaný požadovanou informaci odmítl nikoliv proto, že se jedná o podklad o budoucí výstup či pro vydání nějakého rozhodnutí, nýbrž proto, že se nejedná o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., a to s přihlédnutím k působnosti povinného subjektu. Podstatou požadovaného právního výkladu nejsou žalovaným shromažďované podklady vyplývající z jeho zákonem stanovené působnosti, nýbrž pouhý výklad možné trestněprávní odpovědnosti porodních asistentek. Tyto podklady stěží mohou vyústit v jakémkoliv rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví, protože ministerstvo není orgánem činným v trestním řízení. Skutečnost, že nějaký výklad právních předpisů existuje, nic nemění na tom, že požadovaná informace není informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Zdůraznil, že k výkladu právních předpisů či k poskytování právních služeb jsou určeni advokáti či jiní profesionálové v oblasti práva. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí podané žaloby.

Při jednání u Městského soudu v Praze, konaného dne 4. 2. 2014 zástupkyně žalobkyně zdůraznila argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu a důvodovou zprávou, problematika domácích porodů je problematikou aktuální, jestliže analýza byla zpracována za veřejné prostředky, měla být žalobkyni poskytnuta. Zástupkyně žalovaného

s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhla zamítnutí žaloby, neboť zákon o informacích se na předmětnou analýzu nevztahuje, bylo aplikováno ustanovení § 2 odst. 4 zákona o informacích, za této situace nebylo nutno zkoumat, zda by případně platily jiné výluky tímto zákonem upravené.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2014, č.j. 11 A 6/2011-30 byla žaloba žalobkyně zamítnuta, když Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobkyní požadovaná právní analýza, zpracovaná advokátní kanceláří, není výsledkem činnosti povinného subjektu (žalovaného) a nebylo prokázáno, že by byla podkladem pro jeho konkrétní činnost. Požadovaná analýza byla zpracována soukromoprávním subjektem, který není v postavení povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb.

Proti tomuto rozsudku žalobkyně podala kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 12. 2004, č.j. 3 As 55/2014-33 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2014, č.j. 11 A 6/2011-30 zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatoval, že přisvědčuje názoru Městského soudu v Praze o tom, že žádost o předmětnou právní analýzu nepředstavovala dotaz na názor správního orgánu, který by byl z povinnosti poskytovat informace vyloučen na základě § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž poukázal na právní názor, který byl vyjádřen Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č.j. 1 As 107/2011-70, ve kterém se Nejvyšší správní soud uvedeným ustanovením podrobně zabýval. Ve zrušujícím rozsudku v této věci ze dne 11. 12. 2014 se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, o tom, že za situace, kdy nebyla informace zpracována žalovaným, nýbrž jiným soukromoprávním subjektem, nejednalo se o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb. Nejvyšší správní soud poukázal na výklad pojmu „působnosti“, který byl vyjádřen v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62, ve kterém rozšířený senát uzavřel, že působnost povinných subjektů je nutno vykládat jako jejich činnost, nikoli zúženě jako oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí. Pokud byla předmětná analýza pořízena za účelem plnění oznamovací povinnosti podle trestního řádu, je nutno vzhledem k širokému výkladu působnosti povinného subjektu, který byl proveden rozšířeným senátem ve výše uvedeném rozsudku, uzavřít, že tato právní analýza se vztahovala k činnosti žalovaného, resp. k jeho působnosti. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku dále uvedl, že skutečnost, že informaci zpracoval odlišný subjekt od subjektu povinného, vede k omezení práva na informace a k odmítnutí žádosti za situace, kdy by poskytnutím informace byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského. Nejvyšší správní soud poukázal na ustanovení § 61 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon). Z něhož vyplývá, že k užití díla nad rámec účelu vyplývajícímu ze smlouvy je objednatel oprávněn pouze na základě licenční smlouvy, nevyplývá-li ze zákona jinak. Nejvyšší správní soud uvedl, že je třeba doplnit dokazování o dílo, popř. licenční smlouvu s tím, že je třeba posoudit, zda žalovaný byl oprávněn požadovanou právní analýzu žalobkyni poskytnout, aniž by porušil autorská práva jejího zpracovatele.

Městský soud v Praze doplnil spisový materiál o smlouvu, na jejímž základě byla předmětná analýza zpracována, a to o „Smlouvu o poskytování právních služeb“ ze dne 26. 3. 2008, kterou Ministerstvo zdravotnictví uzavřelo s JUDr. Jaromírem Bláhou, advokátem Advokátní kanceláře Němec, Bláha & Navrátilová s.r.o. S přihlédnutím k rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62

(dostupný na www.nssoud.cz) o postavení osob, kterých se v řízení o žalobách podle zákona č. 106/1999 Sb., informace týká, vyrozuměl soud uvedenou advokátní kancelář, resp. jmenovaného advokáta o probíhajícím řízení s poučením o možnosti uplatnit právo osoby zúčastněné na řízení podle § 34 s.ř.s. Uvedená advokátní kancelář právo osoby zúčastněné na řízení uplatnila.

Ve vyjádření k podané žalobě osoba zúčastněná na řízení uvedla, že se neztotožňuje s názorem, že poskytnutí dané informace spadá do působnosti žalovaného. Právní analýza se týká výkladu možné trestně právní odpovědnosti porodních asistentek a byla zpracována výhradně pro vnitřní potřebu žalovaného správního orgánu. Neobsahuje žádné informace, které by se vztahovaly k působnosti žalovaného jako povinného subjektu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Právní analýza neobsahuje žádné informace o činnosti žalovaného, popř. o výsledcích jeho činnosti. Zákon č. 106/1999 Sb. nestanoví, že mají být poskytnuty ostatním subjektům na jejich žádost všechny informace, které byly pořízeny z veřejných zdrojů. Podle smlouvy nebyl žalovaný oprávněn poskytnout žalobkyni ani dalším třetím osobám. Právní analýza je autorským dílem podle zákona č. 121/2002 Sb., autorský zákon, k němuž vykonává majetková práva advokátní kancelář. Analýza je výsledkem duševní činnosti advokátní kanceláře, byla zpracována pouze pro vnitřní potřebu žalovaného, nejedná se o právní názor žalovaného, jde o právní názor třetí osoby, na jehož poskytnutí právo na svobodný přístup k informacím nedopadá. Ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. je nutno vykládat tak, že dopadá na objektivně existující informace, které jsou k dispozici povinného subjektu a jejichž obsahem je vyjádření názoru povinného subjektu na určitou věc. Právní analýza nevyjadřuje názor povinného subjektu, ale názor advokátní kanceláře. Právo na informace není bezbřehé, lze ho omezit zákonem, v neposlední řadě i zákonem na ochranu autorských práv.

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 9. 6. 2015 zástupce žalobkyně s odkazem na odborný článek argumentoval ustanovením § 30 a § 34 autorského zákona, ze kterých dle jeho názoru vyplývá, že požadovaná informace měla být žalobkyni, která je současně advokátkou a bloggerkou, která se zabývá i domácími porody, měla být poskytnuta. Žalovaný správní orgán s odkazem na písemné vyjádření k žalobě poukázal na to, že předmětná analýza je chráněna autorským zákonem, v rámci řízení o žádosti o informaci nepřísluší správnímu orgánu autorský zákon vykládat a posuzovat případné využití požadované informace. Zástupce osoby zúčastněné na řízení s odkazem na písemné vyjádření zdůraznil, že předmětná analýza je chráněna autorským právem, byla zpracována výlučně pro vnitřní potřebu žalovaného.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2015, č.j. 11 A 6/2011-84 byla žaloba žalobkyně zamítnuta s odůvodněním, že z obsahu smlouvy o poskytnutí právních služeb nevyplývá, že by žalovaný jako objednatel právních služeb byl oprávněn poskytovat výsledky činnosti advokátní kanceláře jiným osobám, a to právě proto, že výslovně není sjednáno jinak, jak stanovuje § 61 odst. 1 autorského zákona. Zástupce žalobkyně při ústním jednání dne 9. 6. 2015 namítal, že mělo být postupováno podle § 30, popř. § 34 autorského zákona. Tyto námitky byly uplatněny po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby, soud ovšem nad rámec žaloby uvedl, že z § 30 autorského zákona vyplývá oprávnění fyzické osoby užívat dílo pro svoji osobní potřebu, nikoli povinnost subjektu, který má dílo k dispozici, předat toto dílo fyzické osobě za účelem užití pro osobní potřebu. Uvedené platí obdobně o možném postupu podle § 34 autorského zákona, který upravuje otázku užívání

autorského díla a neřeší otázku, zda určitý subjekt, který má dílo ve své dispozici, je povinen předat toto dílo jiným osobám.

Proti tomuto rozsudku žalobkyně podala kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 As 159/2015-32 tak, že kasační stížnost se zamítá. V odůvodnění Nejvyšší správní soud uvedl, že smluvní strany ve smlouvě o poskytování právních služeb nesjednaly taktéž zvláštní licenci k užití děl, která vzniknou na základě objednaných právních služeb. Účelem smlouvy je výhradně opakované poskytnutí právní pomoci žalovanému – organizační složce státu a žalovanému náleží z majetkových práv autora toliko oprávnění výstup právní pomoci užít pro sebe a pro svou vnitřní potřebu. Smyslem práva na informace ve smyslu článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a § 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím je poskytovat informace vztahující se pouze k působnosti povinného subjektu. Omezení tohoto práva zákonem připouští rovina ústavněprávní, v posuzovaném případě § 11 odst. 2 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím ukládá povinnému subjektu, aby neposkytl informaci, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským.

Žalobkyně dne 26. 9. 2016 podala ústavní stížnost, o které rozhodl Ústavní soud rozhodnutím ze dne 21. 3. 2017, č.j. IV. ÚS 3208/16 tak, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č.j. 3 As 159/2015-32, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2015, č.j. 11 A 6/2011-84 se ruší, neboť jimi bylo porušeno základní právo žalobkyně na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud uvedl, že obecné soudy se nedostatečně zabývaly povahou požadované informace a tím, nakolik by její zpřístupnění znamenalo skutečné, materiální porušení autorských práv, a to případně i s ohledem na obsah právní analýzy. Rovněž se soudy nezabývaly ani obecnější úvahou, nakolik právní analýza vůbec může být kvalifikovaným předmětem autorského práva. Ústavní soud poukázal na možnost posoudit případnou kolizi práva na informace na straně jedné a ochrany autorských práv na straně druhé za pomoci testu proporcionality. Obecné soudy se mohly blíže vyjádřit rovněž k okolnosti, zda bylo objektivně potřebné, aby byla právní analýza zadána ke zpracování externí advokátní kanceláří. Správní orgány obou stupňů navíc založily svá rozhodnutí o odmítnutí žádosti na podstatně odlišném právním základu než následně správní soudy v rámci přezkumu jejich rozhodnutí, neboť otázka použití výluky podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím se plně rozvinula až v přezkumném řízení před správními soudy.

Městský soud v Praze se znovu zabýval důvodností podané žaloby.

Při jednání u soudu dne 14. 12. 2017 zástupkyně žalobkyně poukázala na odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017 sp. zn. IV. ÚS 3208/16 (dále též „nález ze dne 21.3.2017“), poukázala na zaměření činnosti žalobkyně, na obcházení autorského zákona a navrhla, aby soud v plném rozsahu žalobě vyhověl. Zástupkyně žalovaného poukázala na vyjádření k podané žalobě, odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že z nálezu Ústavního soudu vyplývá, že s předmětnou problematikou se musí vypořádat především soud. Osoba zúčastněná na řízení se jednání nezúčastnila.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že podáním ze dne 6. 10. 2010 požádala žalobkyně s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. o poskytnutí kompletní právní analýzy, kterou si

Ministerstvo zdravotnictví nechalo zpracovat ohledně možné právní odpovědnosti rodičů za újmu způsobenou dítěti v souvislosti s plánovaným porodem doma.

Rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 13. 10. 2010 č.j.: 58804/2010-3/PRO bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobkyně se odmítá. V odůvodnění správní orgán odkázal na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., poukázal na ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ze kterého vyplývá kompetence Ministerstva zdravotnictví a v této souvislosti poukázalo na rozsudek Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ostravě, ze kterých vyplývá, že povinný subjekt může požadovat jen takové informace, které se vztahují k působnosti povinného subjektu. Obdobně to vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 s tím, že povinný subjekt nemůže být nucen na základě informační povinnosti vypracování požadovaných materiálů. Požadovaná analýza byla zpracována výhradně pro vnitřní potřebu ministerstva, tento výklad neobsahuje žádné informace, které by se vztahovaly k působnosti Ministerstva zdravotnictví jako povinného subjektu. Navíc nelze vyloučit, že analýzu lze považovat za autorské dílo, k němuž majetková práva vykonává příslušná advokátní kancelář.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, ve kterém namítla, že požaduje informace, které má již úřad ve zpracované formě k dispozici, navíc byl zpracován externím subjektem za veřejné finanční prostředky a analýza se dotýká zájmu osob, o kterých pojednává. Proto trvá na poskytnutí požadované analýzy.

O rozkladu žalobkyně rozhodl ministr zdravotnictví žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozklad se zamítá. V odůvodnění uvedl, že právní závěr ministerstva, že poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., se netýká informací obsahujících právní výklady, považuje ministr za správný. Nesdílí názor žadatelky, že judikatura, na kterou prvostupňový správní orgán odkazuje, se týká jen případů, kdy požadovanou informaci povinný subjekt nemá. Režim zákona č. 106/1999 Sb. se netýká nových informací či názorů a právních výkladů, neboť právní analýza, podkladová výkladová stanoviska či obdobné názory jsou ve své podstatě pracovními nástroji či určitou metodou práce. Samotná skutečnost, že analýza byla zpracována externím subjektem a uhrazena z veřejných zdrojů nemůže být argumentem, který prolamuje závěr o tom, že na poskytování požadované informace nelze vztáhnout zákon č. 106/1999 Sb. Požadovaná právní analýza není zákonem svěřena a uloženou kompetencí Ministerstva zdravotnictví. K tomu je třeba obracet se na advokáty, soudy apod. Žadatelka nemá právo na právní názor na určitý problém, přitom rozhodnou je otázka povahy požadované informace. Ministerstvo může informaci získat i s využitím veřejných prostředků, stále se bude jednat o právní názor, na jehož poskytnutí právo na svobodný přístup k informacím nedopadá. Analýza byla pořízena pro vnitřní potřebu, ministerstvo nemá povinnost vykládat trestněprávní předpisy nebo poskytovat bezplatný právní servis, pokud je třeba, jsou zde subjekty, které jsou určeny k poskytování právní pomoci.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby se soud nemohl omezit pouze na posouzení důvodností jednotlivých žalobních bodů, uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), nýbrž se na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017 zabýval otázkami, jejichž řešení mu uložil Ústavní soud, a to přesto, že námitky ve vztahu k možné výluce podle autorského zákona nebyly v žalobě vůbec uplatněny. Soud při posuzování otázky, zda jsou splněny podmínky pro zamítnutí žaloby či pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, vycházel z právního názoru, který Ústavní soud v uvedeném nálezu ze dne 21. 3. 2017 vyjádřil.

Ústavní soud se v nálezu ze dne 21. 3. 2017 zabýval kolizí práva na informace a ochrany autorských práv se zdůrazněním, že na jedné straně nelze přijmout výklad, že povinné subjekty mají vždy a za všech okolností zpřístupnit veškeré materiály bez ohledu na případnou ochranu autorským právem, na druhé straně nelze aprobovat ani opačné krajní řešení a vyloučit z poskytování jakékoliv informace, které mohou jen potencionálně vykazovat určité prvky ochrany autorským právem. Současně zdůraznil nutnost zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací s potřebou individualizovaného přístupu k poskytování informací. Současně Ústavní soud s odkazem na znění ustanovení § 34 písm. a) autorského zákona uvedl, že: *„právní nauka se shoduje v tom, že mezi jiné úřední účely patří i nakládání s dílem ve formě poskytnutí informace o svobodném přístupu k informacím“* s tím, že zdůraznil, že informaci lze poskytnout výhradně v odůvodněném rozsahu (bod 16 nálezu). Dále Ústavní soud pod bodem 17 uvedeného nálezu poukázal na ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona s tím, že: *„Ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona vychází u díla vytvořeného na objednávku z premisy, že byla poskytnuta licence k užití díla v souladu s účelem vyplývajícím ze smlouvy. Pod takový účel bude v případě díla vytvořeného na objednávku povinného subjektu také užití v rámci plnění povinností podle zákona o svobodném přístupu k informacím; pouze v odůvodněných případech lze do smlouvy zahrnout odlišné ujednání, které bude předjímat vyluku z takového zpřístupnění“*.

Z výše uvedeného vyplývá, že Ústavní soud ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona vyložil tak, že pod účel užití díla vyplývajícím ze smlouvy je nutno zařadit i užití v rámci plnění povinností podle zákona o svobodném přístupu k informacím a že pouze v případech, kdy je ve smlouvě zahrnuto odlišné ujednání, které bude předjímat vyluku z takového zpřístupnění, lze uvažovat o tom, že informace poskytnuta nebude. V daném případě ze „Smlouvy o poskytování právních služeb“ ze dne 26. 3. 2008, na jejímž podkladě byla předmětná analýza zpracována, výslovná výlučka nevyplývá, proto soud, s přihlédnutím k výkladu, který byl proveden Ústavním soudem, dospěl k závěru, že ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona nebrání tomu, aby informace byla poskytnuta.

Uvedený závěr byl učiněn i s přihlédnutím ke stanovisku Ústavního soudu, které bylo vyjádřeno v nálezu k ustanovení § 34 písm. a) autorského zákona, podle něhož se právní nauka shoduje v tom, že nakládání s dílem ve formě poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím patří mezi tzv. jiné úřední účely. Informaci lze poskytnout v odůvodněném rozsahu (bod 16. nálezu). Je tedy zřejmé, že Ústavní soud dospěl k závěru, že ani ustanovení § 34 písm. a) autorského zákona nebrání poskytnutí informace, a to v rozsahu odůvodněném.

Vzhledem k tomu, že ústavní soud konstatoval, že se soudy dostatečným způsobem nezabývaly povahou požadované informace a tím, na kolik by jejich zpřístupnění znamenalo materiální porušení autorských práv s ohledem na obsah právní analýzy, zabýval se Městský soud v Praze jednak obsahem smlouvy o poskytování právních služeb, na jejímž základě byla právní analýza zpracována, jednak obsahem právní analýzy z pohledu charakteru požadované informace.

Pokud jde o samotnou smlouvu o poskytování právních služeb, je z jejího obsahu patrné, že předmětem smlouvy je poskytování právních služeb spočívající jednak v kompletním právním zastupování v řízení před soudem, jednak zpracování právních stanovisek, doporučení a posouzení poskytování právních porad a konzultací a zastupování při jednáních, přípravě a posuzování návrhů smluv, případně provedení jiných právních

služeb, než které se týkají zastupování klienta. Dále smlouva obsahuje cenu za poskytnuté služby a platební podmínky, povinnosti advokáta a povinnosti klienta, ustanovení o porušení smlouvy a ustanovení o platnosti a účinnosti smlouvy. Z pohledu ochrany autorských práv smlouva neobsahuje žádné ustanovení, které by výslovně poskytnutí informace vylučovalo. S přihlédnutím k závěru, které zaujal Ústavní soud k ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona, ze kterého dovedl, že u díla vytvořeného na objednávku povinného subjektu je třeba řadit zpravidla užití v rámci plnění povinnosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím a pouze v odůvodněných případech lze zahrnout odlišné ujednání, které bude předjímat výluky z takového zpřístupnění, je nutno konstatovat, že uvedená smlouva žádnou takovou výslovnou výlukou neupravuje. Jak už bylo výše uvedeno, ustanovení § 61 autorského zákona poskytnutí informace nevylučuje.

Soud se dále zabýval charakterem právní analýzy. Z jejího obsahu je zřejmé, že autor uvedené právní analýzy konstatoval předmět analýzy, uvedl právní předpisy, z jejichž ustanovení vycházel a výčet použité literatury. Dále byly vymezeny jednotlivé pojmy a uvedeny odkazy na možné skutkové podstaty trestných činů. Dle názoru soudu jde o relativně jednoduchou právní analýzu, která je zcela obecná, takže s přihlédnutím k tomu, co bylo výše uvedeno, má soud za to, že ze samotného charakteru této právní analýzy nelze dovést nemožnost poskytnutí informace, neboť tuto právní analýzu nelze považovat za výsledek náročných či nákladných tvůrčích procesů, nelze ji považovat za rozsáhlou analýzu či rozsáhlou studii k předmětné problematice.

Jinou otázkou je otázka rozsahu poskytnutí informace. Vzhledem k tomu, že předmětem posouzení ze strany žalovaného správního orgánu nebyla otázka autorského zákona vůbec řešena, má soud za to, že je v kompetenci správního orgánu, aby posoudil, v jakém rozsahu bude informace poskytnuta. Je na správním orgánu, aby posoudil, zda poskytne celou právní analýzu nebo jen část právní analýzy, shrnující závěr o možné trestní odpovědnosti. Tuto otázku musí primárně vyřešit správní orgán a nikoliv soud, který by v tomto stadiu řízení správní orgán nahrazoval, což mu nepřísluší. Z tohoto důvodu soud nevyužil svého oprávnění přímo uložit správnímu orgánu povinnost informaci poskytnout, protože musí být správním orgánem posouzena otázka rozsahu poskytnuté informace a soud by v této fázi řízení zasahoval do působnosti správního orgánu, resp. by činnost správního orgánu nahrazoval, což mu nepřísluší.

K tomu, co bylo uvedeno, považuje soud za potřebné zdůraznit, že i nadále považuje předmětnou právní analýzu za výsledek tvůrčí duševní činnosti zpracovatele právní analýzy, která je chráněna autorským zákonem. V případě poskytnutí informace bude tedy na příjemci této informace, aby s tímto dílem zacházel v souladu s autorským zákonem.

S přihlédnutím k závěru, který vyplývá z nálezu Ústavního soudu, zejména z bodu 16. a 17. tohoto nálezu, dospěl soud k závěru, že možné využití testu proporcionality, který Ústavní soud zmínil, by bylo nadbytečné, protože ani případný negativní závěr tohoto testu nemůže nic změnit na právním názoru, který Ústavní soud zejména pod body 16 a 17 vyjádřil.

Pokud Ústavní soud poukázal na to, že mohlo být zhodnoceno, nakolik bylo objektivně potřebné, aby byla právní analýza zadána ke zpracování externí advokátní kanceláři, když ministerstvo disponuje vlastním právním oddělením a porodnictví patří do okruhu jeho přímé působnosti, městský soud uvádí, že má za to, že nelze vytýkat žalovanému zadání právní analýzy, jejímž předmětem nebyla otázka porodnictví, ale otázka eventuální

trestní odpovědnosti a posuzování trestní odpovědnosti do působnosti Ministerstva zdravotnictví nespadá. Proto nelze vytýkat žalovanému, že si předmětnou právní analýzu nechal zpracovat advokátní kanceláří, se kterou měl sjednanu smlouvu o poskytnutí právní pomoci, jejíž součástí bylo i zpracování stanovisek a analýz. Obdobně to platí o námitkách o účelovém obcházení autorského zákona. Jestliže žalovaný otázku aplikace autorského zákona vůbec neřešil, pak nemohl tento zákon účelově obcházet.

K námitkám žaloby soud stručně uvádí následující.

Žalobkyně v žalobě s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2010 sp. zn. 1 As 28/2010 namítala, že nejsou dány důvody pro to, aby její žádosti o poskytnutí informace, poskytnutí právní analýzy, nebylo vyhověno. Tento materiál má žalovaný správní orgán k dispozici, nechalo si ho zpracovat jako podkladový materiál, resp. pracovní nástroj pro svoji činnost. V této věci je nesporné, že právní analýza, jejíž ho vydání se žalobkyně domáhala, byla zpracována, existuje a žalovaný správní orgán měl tuto právní analýzu ve své dispozici. Výluka z práva na informace obsažená v ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., na předmětnou právní analýzu nedopadá.

Pokud jde o otázku, zda se požadovaná právní analýza vztahovala k působnosti žalovaného správního orgánu podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., lze odkázat na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014 č.j. 3 As 55/2014-33, kterým byl zrušen předcházející rozsudek zdejšího soudu, z něhož vyplývá, že Nejvyšší správní soud dospěl (s přihlédnutím k právnímu názoru vyjádřenému v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014 č.j. 8 As 55/2012-62), že působnost povinných subjektů je nutno vykládat jako jejich činnost, nikoliv zúžit nějakou oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí. Protože analýza byla pořízena za účelem plnění oznamovací povinnosti, která je v § 8 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, uložena všem státním orgánům, Nejvyšší správní soud uzavřel, že se předmětná právní analýza vztahovala k činnosti žalovaného, resp. k jeho působnosti ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Jestliže si žalovaný objednal zpracování informace v souvislosti s výkonem své působnosti, ta mu byla advokátní kanceláří skutečně poskytnuta, žalovaný byl oprávněn tuto informaci při své činnosti využívat, je nutno uzavřít, že požadovaná právní analýza spadala do věcného rozsahu informací poskytovaných podle zákonů č. 106/1999 Sb. Lze tedy přisvědčit žalobkyni, že předmětná analýza byla zpracována, žalovaný ji měl k dispozici a byla zpracována v rámci působnosti žalovaného.

Pokud žalobkyně v podané žalobě uvedla, že osoby, kterých se analýza dotýká, by měly mít právo se dozvědět, jaké právní následky mohou být spojeny s jejich volbou a jednáním, je nutno uvést, že důvody, proč je uplatněn požadavek na poskytnutí informace, jsou nerozhodné. Nejde o hledisko, které by při posuzování otázky, zda jsou splněny podmínky pro poskytnutí informace či nikoliv, bylo potřeba posuzovat. Navíc jde o právní analýzu soukromého subjektu, která pro činnost příslušných orgánů činných v trestním řízení nemá žádnou závaznost.

Pokud žalobkyně poukazovala na to, že požadovaná analýza byla zpracována za úplatu při použití peněžních prostředků z veřejných zdrojů a veřejnost má legitimní zájem na kontrole nakládání s těmito prostředky, jde o námitku, která s předmětem řízení bezprostředně nesouvisí. Samotná skutečnost, že předmětná analýza byla zpracována při použití peněžních

prostředků z veřejných zdrojů, automaticky neznamená povinnost informaci poskytnout. Povinnost poskytovat informace podle zákona č.106/1999 Sb. není povinností neomezenou, zákon sám proto stanoví výluky z informační povinnosti.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že jsou splněny podmínky pro to, aby žalobě bylo vyhověno, proto soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů přísluší. Při stanovení výše náhrady nákladů řízení vycházel z obsahu spisového materiálu, když žalobkyně bližší specifikaci nákladů řízení, ačkoliv tomu byla prostřednictvím své zástupkyně usnesením, vyhlášeném při ústním jednání vyzvána, specifikaci nepředložila.

Náklady řízení se skládají ze soudních poplatků zaplacených v této věci, a to za soudní poplatek ve výši 2.000 Kč, zaplacený z podané žaloby a dva poplatky po 5.000 Kč za podané kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu, celkem tedy částka 12.000 Kč.

Dále se náklady řízení skládají z odměny za zastupování advokátem, a to za dva úkony právní služby po 2.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) podle vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění platném do 31. 12. 2012, 2x režijní paušál po 300 Kč, tj. 4.800 Kč, a daň z přidané hodnoty ve výši 1.008 Kč, když žalobkyně doložila, že její zástupce je plátcem DPH (odměna za zastupování podle právní úpravy platné do 31. 12. 2012 představuje částku 5.808 Kč). Dále náklady řízení představují odměnu za zastupování advokátem podle právní úpravy účinné po 1. 1. 2013, podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb., a to za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (účast u jednání u Městského soudu v Praze dne 4. 2. 2014, 9. 6. 2015, 14. 12. 2017) a 3x režijní paušál po 300 Kč, celkem tedy 10.200 Kč a daň z přidané hodnoty z této částky ve výši 2.142 Kč (celkem 12.342 Kč podle nové právní úpravy). Celkem odměna za zastupování představuje součet výše uvedených částek 5.808 Kč a 12.342 Kč, tedy částku 18.150 Kč.

Náklady celkem tak představují částku 30.150 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. prosince 2017

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká